

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Marcelou Zbořilovou ve věci

žalobce:

M. I. nar. bytem
zast. Mgr. Štěpánem Brunclíkem, advokátem
sídlem Petrská 1136/12, Praha 1

proti
žalované:

České republice – Ministerstvu spravedlnosti
sídlem v Praze 2, Vyšehradské č. 16
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 477.000,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení 3,750.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 4,227.000,- Kč od 26. 5. 2018 do zaplacení se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 36.670,- Kč k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

1. Žalobce se v řízení domáhá na žalované odškodnění nemajetkové újmy ve výši 3,860.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání vedené u Městského soudu v Praze (dále také jako „městský soud“) pod sp. zn. [REDAKCE] a odškodnění za vazební stíhání ve výši 367.000,- Kč, a to když proti žalobci a dalším osobám bylo usnesením ze dne 29. 4. 2015, č.j. [REDAKCE] vydaným Policií ČR, Utvarem pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, Odbor terorismu a extremismu, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření z přípravy zločinu teroristického útoku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku k § 311 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), d) trestního zákoníku a dále usnesením ze dne 7. 12. 2015 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších osob pro spáchání zvláště závažného zločinu násilí proti úřední osobě ve stadiu přípravy spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku k § 325 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku k § 23 tr. zák. Rozsudkem Městského soudu ze dne 22. 9. 2017, č.j. [REDAKCE], byl žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu. Odvolání státního zástupce bylo zamítnuto usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2018, č.j. [REDAKCE].
2. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 4. 2015 bylo ve vztahu k žalobci rozhodnuto, že se nepřijímá jeho písemný slib a zamítá návrh na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka, bylo rozhodnuto, že se žalobce bere do vazby, která se započítává od 28. 4. 2015. Žalobce byl z vazby propuštěn až dne 27. 9. 2016 na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2652/16, celkem žalobce ve vazbě strávil 518 dnů. Za posledních 151 dnů vazby, které Ústavní soud prohlásil za nezákonné, byl žalobce odškodněn částkou 226.500,- Kč, a to na základě smíru dosaženého v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE], za jeden den trvání vazby byl žalobce odškodněn částkou 1.500,- Kč. Žalobce požadoval odškodnění za trvání vazby ve výši 2.000,- Kč za jeden den vazby, což odůvodňuje mimořádně přísnými opatřeními, za kterých byl ve vazbě držen, a to ve Vazební věznici Praha-Pankrác, do níž byl převezen z Vazební věznice Praha-Ruzyně. Žalobce byl ubytován na cele se spoluvězněm, avšak na vycházky chodil vždy odděleně a v poutech, po dobu prvních zhruba dvou až tří měsíců. Při návštěvách rodiny, obhájce, lékaře, apod. byl vždy předváděn dvěma příslušníky Vězeňské služby ČR a v poutech, a to přibližně do poloviny srpna 2016. Do této doby byl rovněž v rámci porad s obhájcem umístěn za bezpečnostní plexisklo. Za těchto podmínek byl nucen se seznámit s trestním spisem, který mu jeho obhájce musel předávat po částech úzkou škvírou pod zamřížovaným plexisklem. Několik týdnů se žalobce nesměl účastnit žádného kulturního a sportovního vyžití, po několika týdnech mohl bez přítomnosti ostatních spoluvězňů sledovat televizi, s odstupem času mu byl povolen stolní tenis, fotbal měl zakázaný zhruba do poloviny srpna 2016. Dále žalobce uvedl, že je po převážnou část svého dospělého života striktním veganem, a to z etických důvodů. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2Aps 3/2010 a Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 11. 2008 ve věci Leela Förderkreis e.V proti Německu, dle kterých je etické veganství srovnatelné s náboženským vyznáním. Přesto vazební věznice odmítala žalobci poskytnout veganskou stravu, zpočátku úplně s odkazem na technické důvody, později bylo žalobci umožněno, aby mu veganskou stravu nosila rodina a přátelé, čímž došlo k jejich neúměrné finanční zátěži a k tomu, že žalobce po dobu téměř jednoho roku nejedl teplé jídlo.
3. Pokud jde o požadované odškodnění za nezákonné trestní stíhání, žalobce odůvodňuje požadovanou výši tím, že byl od počátku stíhán neoprávněně, pro trestnou činnost terorismu, která je veřejností vnímána s ohledem na celosvětový kontext poměrně citlivě. Případ byl

vysoce medializován, žalobce byl médií opakovaně označován jako nebezpečný terorista. S ohledem na to, že stíhání pro obdobnou trestnou činnost je v České republice bezprecedentní, žalobce se této nálepky nejspíš nikdy nezbaví. Žalobce zdůraznil, že celé trestní stíhání bylo založeno na policejní provokaci, což nemajetkovou újmu žalobce násobně zvyšuje. Celé trestní stíhání vyvolaly státní orgány. V důsledku trestního stíhání žalobce ztratil zaměstnání, došlo k narušení rodinných a sociálních vazeb. Žalobce žije v malé obci a zprávy o trestním stíhání se roznesly obratem, čímž trpěla zejména matka žalobce, která musela a bude muset žít s nálepkou matky teroristy. Trestní stíhání se dotklo rovněž sestry žalobce, která za žalobce nabídla záruku pro případ propuštění z vazby, byla pak následně sledována policejním orgánem (dokument s názvem „Informace k osobě B [redacted] P [redacted], nar. [redacted] [redacted]“) a označena za levicovou extremistku, čímž bylo poškozeno její dobré jméno a bezúhonnost. Z uvedených důvodů považuje žalobce odškodnění poskytnuté žalovanou ve výši 140.000,- Kč za nedostatečné.

4. Žalobce uplatnil nárok předběžně u žalované podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. dne 25. 5. 2018. Žalovaná ve stanovisku ze dne 21. 11. 2018 uznala nárok žalobce na náhradu škody spočívající v ušlém zisku žalobce ve výši 177.468,- Kč, nárok na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání ve výši 140.000,- Kč (požadovaný ve výši 4 mil. Kč), a nárok za odškodnění nemajetkové újmy za 367 dní vazby ve výši 367.000,- Kč, tj. 1.000,- Kč za jeden den (požadovaný ve výši 734.000,- Kč), celkem bylo žalobci vyplaceno 684.468,- Kč, ve zbytku byla žádost žalobce zamítnuta.
5. Žalovaná učinila nesporným předběžné uplatnění nároku žalobce u žalované dne 25. 5. 2018 a jeho projednání dne 21. 11. 2018. Žalovaná učinila dále nesporným průběh trestního stíhání žalobce a rovněž průběh vazby žalobce ve smyslu jednotlivých úkonů učiněných orgány činnými v trestním řízení a podání žalobce. Žalovaná však sporovala závažnost nemajetkové újmy žalobce. Trestní stíhání trvalo 2 roky a 11 měsíců, délka trestního řízení je přiměřená, orgány činné v trestním řízení činily jednotlivé úkony plynule v přiměřených lhůtách. Žalovaná provedla srovnání s věcí projednávanou před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [redacted] v níž byl poškozený stíhán pro trestný čin vraždy a soud uzavřel, že přiměřeným odškodněním je v případech nejzávažnější trestné činnosti částka 3.500 – 4.000,- Kč za jeden měsíc. Žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi zásahy do rodinného a pracovního života a trestním stíháním, k negativním důsledkům medializace trestní věci žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 4280/2011. Žalovaná proto shledala dostatečným odškodnění trestního stíhání žalobce částkou 140.000,- Kč (4.000,- Kč za měsíc) a navrhuje žalobu v této části dále zamítnout. Pokud jde o odškodnění nezákonné vazby žalobce, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30Cdo 2357/2010, zohlednila, že žalobce byl stíhán pro jeden z nejzávažnějších trestných činů, byl osobou dosud netrestanou, avšak vyjma potíží s dodržováním veganské diety žalobce neprokázal další dopady vazby, proto žalovaná shledala jako přiměřenou částku odškodnění 1.000,- Kč za jeden den vazby, celkem 367.000,- Kč, kterou žalobci vyplatila a ve zbytku navrhuje žalobu zamítnout. Současně zdůvodnila, že pokud bylo žalobci poskytnuto za období od 29. 4. 2016 do 27. 9. 2016 odškodnění vyšší, v částce 1.500,- Kč za jeden den, stalo se tak s ohledem na nezákonnost této vazby podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2652/16, kdy nemajetková újma je považována za závažnější než újma způsobená první částí vazby.
6. Na jednání dne 6. 1. 2020 byl žalobce vyzván podle § 118a odst. 1, 3, aby konkretizoval svá tvrzení o tom, jak bylo zasaženo do psychické sféry žalobce nezákonným trestním stíháním, příp. pobytem ve vazbě; aby konkretizoval, že v průběhu toho trestního stíhání musel vyhledat odbornou pomoc a rovněž, aby konkretizoval zásah do dobré pověsti a citi, a

narušení rodinných a sociálních vazeb. K těmto svým tvrzením žalobce byl povinen označit důkazy k jejich prokázání. Rovněž byl žalobce vyzván, aby prokázal, že došlo k propuštění ze zaměstnání v důsledku trestního stíhání a k těmto svým tvrzením označil důkazy. Žalobce byl poučen o riziku neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního a tedy ztráty sporu. Žalobci byla poskytnuta lhůta 30 dnů od předmětného jednání. Dále byl žalobce vyzván v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu, aby označil případ, který se shoduje s jeho případem v podstatných znacích a v němž bylo přiznáno poškozenému finanční zadostiučinění.

7. Žalobce na výzvu soudu doplnil žalobu podáním z 5. 2. 2020 tak, že navrhnul výslechy svědkyň (matky a sestry žalobce), dále předložil kopii internetových diskuzí, zopakoval, že je nucen žít s nálepkou teroristy a je nenapravitelně poškozen jeho obraz v očích rodiny, známých, spolužáků a komunity okolo jeho bydliště.
8. Soud zjistil ve věci následující skutečnosti. Z nesporných tvrzení plyne, že žalobce uplatnil nárok předběžně u žalované podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. dne 25. 5. 2018. Žalovaná ve stanovisku ze dne 21. 11. 2018 uznala nárok žalobce na náhradu škody spočívající v ušlém zisku žalobce ve výši 177.468,- Kč, nárok na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání ve výši 140.000,- Kč (požadovaný ve výši 4 mil. Kč), a nárok za odškodnění nemajetkové újmy za 367 dní vazby ve výši 367.000,- Kč, tj. 1.000,- Kč za jeden den (požadovaný ve výši 734.000,- Kč), celkem bylo žalobci vyplaceno 684.468,- Kč, ve zbytku byla žádost žalobce zamítnuta
9. Mezi stranami je dále nesporný průběh trestního řízení, a to tak, že dne 29.4.2015 vydala Policie České republiky, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu 3 služby kriminální policie a vyšetřování, Odbor terorismu a extremismu pod č.j. [REDAKCE] usnesení, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších obviněných pro spáchání zvlášť závažného zločinu teroristického útoku ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 311 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), d) tr. zákoníku. Dne 7.12.2015 vydal policejní orgán pod č.j. [REDAKCE] usnesení, jímž zahájil trestní stíhání žalobce a dalších osob pro spáchání zvlášť závažného zločinu násilí proti úřední osobě ve stádiu přípravy spáchaný formou spolupachatelství podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 325 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku k § 23 tr. zákoníku. Dne 9.12.2015 vydal policejní orgán opravné usnesení, jímž opravil písařskou chybu v usnesení ze dne 7.12.2015. Proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 7.12.2015 podal žalobce dne 9.12.2015 stížnost, kterou Vrchní státní zastupitelství v Praze zamítlo usnesením ze dne 15.2.2016, č.j. [REDAKCE]. Dne 18.3.2016 podal policejní orgán k Městskému státnímu zastupitelství v Praze návrh na podání obžaloby. Městské státní zastupitelství v Praze dne 6.4.2016 pod č.j. [REDAKCE] podalo k Městskému soudu v Praze obžalobu na žalobce pro spáchání přípravy zločinu teroristického útoku podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 311 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku a přípravy zločinu násilí proti úřední osobě podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Dne 18.4.2016 podal žalobce návrh na předběžné projednání obžaloby. Hlavní líčení u Městského soudu v Praze proběhlo ve dnech 2.8.2016, 3.8.2016, 3.10.2016, 4.10.2016, 5.10.2016, 6.10.2016, 30.1.2017, 31.1.2017, 1.2.2017, 24.4.2017, 6.9.2017, 7.9.2017, 8.9.2017 a 22.9.2017. Dne 22.9.2017 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. [REDAKCE] jímž žalobce zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Pokud jde o přípravu ke zločinu teroristického útoku, Městský soud v Praze shledal významné pochybnosti o transparentnosti a přezkoumatelnosti postupu policie před zahájením úkonů trestního řízení do okamžiku vydání povolení k použití agentů, přičemž se v řízení nepodařilo vyvrátit obhajobu obžalovaných, že skutek byl od počátku vyprovokován ze strany policie, takový skutek pak

nelze posoudit jako trestný čin, proto byli obžalovaní zproštěni obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Na základě odvolání státního zástupce vydal dne 27.3.2018 Vrchní soud v Praze usnesení č.j. [REDAKCE] jímž bylo dané odvolání podle § 256 tr. řádu zamítnuto. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27.3.2018. Odvolací soud přitom potvrdil závěry městského soudu, když uvedl, že u obžalovaných byla zásadní snaha a zájem na tom, aby nedošlo k žádné újmě na zdraví ať již zasahujících policistů, případně zaměstnanců bezpečnostní agentury nebo žádného živého tvora, což vyloučilo mj. i z výpovědi obou policejních agentů.

10. Ohledně vazebního stíhání žalobce je mezi stranami nesporné, že rámci předmětného trestního řízení podal policejní orgán dne 29.4.2015 k Městskému státnímu zastupitelství v Praze podnět na podání návrhu na vzetí žalobce do vazby, na jehož základě podalo Městské státní zastupitelství v Praze dne 29.4.2015 pod č.j. [REDAKCE] k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 návrh na vzetí žalobce do vazby podle § 67 písm. a) tr. řádu. Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl usnesením ze dne 30.4.2015, č.j. [REDAKCE] že podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. řádu a contrario nepřijímá písemný slib obviněného, podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. řádu a contrario zamítl návrh na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka a podle § 68 odst. 1, § 73b odst. 1 a § 73d odst. 2 tr. řádu z důvodů § 67 písm. a) tr. řádu vzal žalobce do vazby, která se započala ode dne 28.4.2015. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9.6.2015, č.j. [REDAKCE] byla podle § 71a a § 73b odst. 2 tr. řádu zamítnuta žádost žalobce o propuštění z vazby na svobodu, neboť nadále trval vazební důvod podle § 67 písm. a) tr. řádu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2.7.2015, č.j. [REDAKCE] byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9.6.2015. Dne 3.9.2015 Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením č.j. [REDAKCE] podle § 71a a § 73b odst. 2 tr. řádu zamítl žádost žalobce o propuštění z vazby na svobodu, neboť nadále trval vazební důvod podle § 67 písm. a) tr. řádu. Dne 16.9.2015 podal policejní orgán k Městskému státnímu zastupitelství v Praze podnět na podání návrhu na prodloužení vazby žalobce. Usnesením ze dne 30.9.2015, č.j. [REDAKCE] Městský soud v Praze zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3.9.2015. Dne 7.12.2015 podal policejní orgán k Městskému státnímu zastupitelství v Praze podnět na podání návrhu na prodloužení vazby žalobce, na jehož základě podalo dne 11.12.2015 Městské státní zastupitelství v Praze pod č.j. [REDAKCE] k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 návrh na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby žalobce z důvodů podle § 67 písm. a) tr. řádu. Obvodní soud pro Prahu 5 následně dne 16.12.2015 vydal usnesení č.j. [REDAKCE] jímž podle § 72 odst. 1, § 73b odst. 3 a § 73d odst. 3 tr. řádu žalobce ponechal ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. a) tr. řádu. Městský soud v Praze usnesením ze dne 11.1.2016, č.j. [REDAKCE] podle § 148 odst. 1 tr. řádu zamítl stížnost žalobce proti tomuto usnesení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2016, č.j. [REDAKCE] bylo podle § 73 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu rozhodnuto o propuštění žadatele z vazby za současného přijetí záruky za další chování žadatele ze dne 25.4.2016, učiněné sestrou žadatele, písemného slibu žadatele ze dne 29.4.2016 a stanovení dohledu probačního úředníka. Na základě stížnosti státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze vydal Vrchní soud v Praze dne 27.5.2016 pod č.j. [REDAKCE] usnesení, jímž podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu zrušil napadené usnesení v plném rozsahu a znovu rozhodl tak, že se podle § 72 odst. 3 tr. řádu žalobce ponechává z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. řádu ve vazbě, přičemž výše uvedené záruky se podle § 73 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu nepřijímají. Dne 11.7.2016 podal žalobce žádost o propuštění z vazby na svobodu, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3.8.2016, č.j. [REDAKCE] podle § 71a tr. řádu zamítnuta. Dne 2.9.2016 žalobce podal žádost o propuštění z vazby na svobodu. Dne 14.9.2016 vydal Ústavní soud nález sp.zn. I. ÚS 2652/16, jímž rozhodl, že usnesením Vrchního soudu v

Praze ze dne 27.5.2016 sp.zn. [REDAKCE] bylo porušeno základní právo žalobce na osobní svobodu garantované čl. 8 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, dále rozhodl že toto rozhodnutí se proto ruší. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27.9.2016, č.j. [REDAKCE] byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost státního zástupce Městského státního zastupitelství proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2016, č.j. [REDAKCE]. Dne 27.9.2016 vydal předseda senátu Vrchního soudu v Praze příkaz k propuštění žalobce z vazby, k němuž došlo téhož dne.

11. Dále soud z důkazů zjistil následující. Dle žádosti žalobce ze dne 8. 7. 2016 zástupce žalobce (obhájce) požádal, aby žalobce nebyl, jakožto obžalovaný umíst'ován do výslechových místností vybavených bezpečnostním plexisklem a domnívá se, že z pohledu bezpečnosti věznic postačí, když žalobce bude umíst'ován do výslechových místností vybavených mřížemi a rovněž uvádí, že ze svého klienta nemá žádné obavy a je úplně absurdní, že by se snad klient pokusil nějak ublížit; rovněž je uvedeno, že umístění za bezpečnostní plexisklo značně omezuje obhájce v podrobném domluvení se na strategii obhajoby. Dle dopisu Vězeňské služby ze dne 19. 6. 2015 určeného obhájci žalobce je uvedeno, že se ve vazební věznici, tedy vězeňská služba, že se omlouvá za nekompletní, neaktuální informace ohledně stravování na webových stránkách z roku 2012; byli informováni kompetentní zaměstnanci, aby učinili nápravu, je uvedeno, že dietní stravu jakéhokoliv druhu může předepsat pouze lékař, je nutné, aby se obviněný o dietu zažádal, a má možnost zakoupit si obědy z vývařovny pro zaměstnance vězeňské služby. Dle dopisu obhájce žalobce ze dne 18. 6. 2015 určeného Vězeňské služby ČR, vazební věznici Praha – Pankrác se obhájce žalobce obrátil na vazební věznici s žádostí o veganskou dietu pro žalobce, který je po značnou část svého života striktním veganem z přesvědčení, přičemž mu již předtím byl vazební věznicí sděleno, že žádosti z technických důvodů nelze vyhovět, klient konzumuje ve vazební věznici pouze přílohy k jídlu, což je z pohledu výživy nutno považovat za zcela nedostatečné. Dle žádosti obhájce žalobce ze dne 10. 10. 2016 se obhájce žalobce obrátil vazební věznici Praha – Pankrác s žádostí o sdělení od kdy do kdy byl žalobce umístěn na bezpečnostním oddělení po dobu trvání vazby. Dle žádosti obviněného o veganskou dietu ze dne 17. 9. 2015 se žalobce prostřednictvím svého obhájce obrátil na vazební věznici Praha – Pankrác s žádostí o veganskou dietu, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva. Dle žádosti ze dne 13. 10. 2016 se žalobce prostřednictvím svého obhájce obrátil na vazební věznici Praha – Pankrác s žádostí o potvrzení, popř. vyvrácení nebo upřesnění sdělení klienta, podle kterých vůči žalobci byla uplatňována přísnější bezpečnostní opatření, byl na cele ubytován se spoluvězněm, avšak na vycházky chodil odděleně od ostatních spoluvězňů a pokaždé mu byla nasazena pouta; teprve po době dvou, resp. tří měsíců absolvoval vycházky s ostatními vězni a bez pout; při návštěvách rodiny, obhájce, lékaře, apod., měl vždy nasazená pouta a byl předváděn dvěma příslušníky vězeňské služby, což mělo trvat přibližně do srpna 2016; několik týdnů nesměl využívat žádné kulturní ani sportovní vyžití a po několika týdnech mohl bez přítomnosti ostatních vězňů ve vymezeném čase sledovat televizi, teprve s odstupem dalšího času mu byl povolen stolní tenis, fotbal měl zakázán z důvodu omezení volného pohybu po věznici, a to přibližně do poloviny srpna 2016, v rámci právních porad s obhájcem byl bez ohledu na denní, resp. noční dobu, umíst'ován za bezpečnostní plexisklo, což mělo trvat do poloviny srpna roku 2016. Dle sdělení Vězeňské služby, vazební věznic Praha – Pankrác ze dne 11. 10. 2016 bylo obhájci žalobce sděleno, že žalobce byl po celou dobu výkonu vazby ubytován na oddělení EC, 2. patro, toto oddělení je standartním oddělením výkonu vazby. Dle dopisu vazební věznic Praha – Pankrác ze dne 9. 11. 2016 bylo obhájci žalobce sděleno, že žalobce byl přijat do výkonu vazby dne 30. 4. 2015 ve vazební věznici Praha - Ruzyně, byla přijata bezpečnostní opatření, která jsou interní záležitostí vazební věznic Praha – Ruzyně; dne 27. 5. 2015 byl přemístěn do vazební věznic Praha – Pankrác, kde byl umístěn na oddělení EC, 2. patro, což

je standardní oddělení výkonu vazby; bylo přijato bezpečnostní opatření dne 27. 5. 2015 a bylo aktualizováno dvakrát, a to dne 30. 7. 2015 a 4. 7. 2016, vůči obviněnému byly při předvádění a eskortě používány donucovací prostředky v rámci zákona a vnitřních předpisů Vězeňské služby ČR, stejně tak bylo postupováno s umístěním obviněného na výslechovou celu při návštěvě obhájce; obviněnému byly od prvopočátku po jeho přemístění do vazební věznice Praha – Pankrác povoleny aktivity v rámci oddělení EC, 2. Patro. Podle Informací k osobě B [redacted] P [redacted] ze dne 10. 5. 2016 byly Policií ČR sděleny Městskému státnímu zastupitelství v Praze informace ohledně P [redacted] B [redacted] a to sestry obžalovaného, tedy žalobce; je uvedeno, že B [redacted] je hlavní organizátorkou a iniciátorkou spontánních (neohlášených) protestů anarchistického hnutí před objekty vazebních věznic v Praze, zprvu Ruzyně a následně Pankrác a dále, že se stala součástí anarchistického kolektivu [redacted] kdy [redacted] je součástí tuzemské buňky mezinárodní platformy [redacted] a navázala v souvislosti s touto činností kontakty na aktivisty anarchistického hnutí.

12. Dle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 2652/16 ze dne 14. 9. 2016 byla zrušena rozhodnutí, a to usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016, sp. zn. [redacted] a bylo konstatováno, že tímto rozhodnutím bylo porušeno základní právo stěžovatele na osobní svobodu garantované článkem 8 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod; předmětným usnesením bylo rozhodnuto tak, že se obviněný ponechává ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. a) trestního řádu a nepřijímají se záruky za další chování obviněného učiněné sestrou obviněného a písemný slib obviněného a nabídka stanovení dohledu probačního úředníka.
13. Dle lékařské zprávy ze dne 10. 7. 2019 obvodního lékaře ze dne 10. 7. 2019 MUDr. Dany Janatové, CSc., ošetřující lékařky z oboru psychiatrie, společnost AZ psychiatrie s. r. o. - ošetřující lékařka uvedla, že pacient byl přijat do péče ambulance pro emoční obtíže a poruchy spánku, jako dítě zřejmě trpěl [redacted] měl odklad školní docházky, sledován pro [redacted] atd., prvé vyšetření dne 17. 1. 2019 – pacient udává, že špatně spí, je při kontaktech nevrlý, popudlivý, několikrát do týdne se mu rozbuší srdce, musí otevřít okno a dveře, aby se uklidnil, diagnostikována adaptační porucha, doporučena zatím pouze terapie bylinnými preparáty, další kontrola 7. 2. 2019 – bylinné preparáty neužíval, není mu lépe, má špatné sny, zdá se mu, že je i s přítelkyní ve vazbě, má obavy, že to všechno přítelkyně špatně nese a má to vliv i na jejich syna, mají obtíže s bydlením, bydlí u příbuzných přítelkyně, soužití komplikované; další kontrola 26. 2. 2019 – přichází i přítelkyně s malým synem pacienta, před pobytem ve vazbě partnera neznala, nyní pozoruje zhoršení nálady, pacient si stěžuje na poruchu spánku a úzkostné stavy, ordinován [redacted] další kontrola 17. 6. – pacient léky přestal užívat, byl po nich unavený, měl špatné nálady, špatný spánek má občas stále, chtěl by brát pouze něco při obtížích, ordinován [redacted] byla zaslána zpráva z psychologického vyšetření – nález je v souladu s vyšetřením na psychiatrii.
14. Podle článku z 21. 10. 2016 nazvaný P [redacted] B [redacted] a M [redacted] I [redacted] – poděkování, který psala P [redacted] B [redacted] kdy je popsáno, když byl pan žalobce propuštěn z vazby a bylo citováno, tak je uvedeno, že pobyt za zdmi věznice žalobce změnil, ale jinak, než by kdo čekal. Je silný, má otevřené oči, je plný odhodlání a přesvědčení, a je děkováno za podporu. Je rovněž uvedeno vyjádření pana žalobce, kdy je uvedeno, že tedy represivní složky si myslely, že se podřídím, že budu schovaný někde v koutě a budu mlčet, 17 měsíců mne spíše zocelilo, posílilo, zůstal jsem odhodlaný a děkuji všem.
15. Podle výpisu z vyhledávače k zadání jména žalobce byl přibližný počet výsledků po zadání jména žalobce 11 200 a jsou to např. články na serveru idnes.cz, a2larm.cz, pravednes.cz,

zpravy.aktualne.cz, lidovky, irozhlas, eurozpravy. Ve všech odkazech je uvedeno jméno žalobce a jeho postavení jakožto obžalovaného v kauze [REDAKCE]. Je popsán skutek, ve kterém byl spatřován trestný čin teroristického, nebo je hovořeno o teroristickém útoku. Dále podle výsledku vyhledávání obrázků se jménem žalobce, tak je zde několik fotografií žalobce z jednací síně z různých zpravodajských serverů. Podle dalšího výsledku jsou zde články ohledně žalobce na serveru idnes, tv.idnes, které se týkají i toho, že se žalobce domáhá odškodnění za nezákonnou vazbu. Články na serverech pravednes.cz, ctidoma.cz, g.cz, jailbreaking.noblogs.org, firmy.euro.cz, denikreferendum.cz a podle výstřížku z diskuze na serveru idnes.cz z 9. ledna, tak je jeden z komentářů k článku pojednávajícím o kauze žalobce - Teroristy jakéhokoliv ražení trestat maximálními taxami za obecné ohrožení i v přípravné fázi v nejtvrdším vězení, nejlépe v kobkách pod Špilberkem a zahodit klíče. Další z komentářů z 12. ledna – Nad ránom povestit za rebro na veganském háčiku. V další diskuzi ze 4. února na serveru idnes je žalobce nazýván fetákem.

16. Podle výsledků vyhledávání zástupce žalované ohledně žalobce, a to z 3. 6. 2020, podle vyhledávání na Seznamu je výsledkem seznam článků, kdy se o žalobci psalo na serveru idnes.cz – revolucnibunky.noblogs.org, jailbreaking.noblogs.org, pravednes.cz, subverze.noblogs.org, a2larm.cz. Dle výpisu fotografií, v sekci obrázky – žalobce převážně z jednací síně; diskuze k článku na serveru idnes.cz, ve které se vyjadřují diskutující také tak, že – začíná hon na čarodějnice, to aby si jako soudce vyhrabali Boblíka z Edlštatu; Je to průhledná blbost. S těmi lahvičkami nemohli v žádném případě vlak vykolejit, k tomu jsou nezpůsobitelné. Evidentně šlo o klukovinu. Bohužel se dostali do mlýnice, kdy se kde kdo chce prezentovat jako teroristobijce a neohlíží se vpravo ani vlevo, chce jen dosáhnout co nejvyššího trestu. Dále se zde píše, že to byla provokace a že si trestný čin policie vymyslela. V podobném duchu je i komentář v diskuzi na serveru idnes.cz, kdy se diskutující vyjadřuje tak, že – Tohle prostě smrdí na sto honů. Tohle pořadí je každému, kdo něco ví o činnosti agentů provokatérů hodně podezřelé. Dále se objevují komentáře, které přirovnávají činnost policie k činnosti orgánů činných v trestním řízení v 50. letech.
17. Z účastnického výsledku žalobce pak soud zjistil, že žalobce ve vazbě první dva měsíce strávil bez kontaktu se spoluvězni, neměl si s kým povídat, což narušilo jeho normální sociální vazby. Žalobce byl veden za návštěvami přátel a rodiny v poutech, která měl někdy nasazena i před návštěvou asi 5 minut, což zejména na matku žalobce působilo hodně negativně. Při poradách s obhájcem byl žalobce umístěn za bezpečnostním plexisklem, pod kterým mu podstrkovány listiny, aby se seznámil se spisem. Rovněž na vycházkách několikrát byla žalobci ponechána pouta asi 15 min, kdy si z něj dozorcí dělali legraci, jak si ubalí cigaretu. Žalobce rovněž čelil jinému ponižování ze strany dozorců, kteří ho nechávali až 10 minut nahého, popř. vícekrát dřepovat, žalobce čelil úsměškům apod. K těmto svým tvrzením žalobce uvedl, že je nemá jak prokázat. Žalobce během 17 měsíců ve vazbě neměl žádné teplé jídlo, byly mu poskytovány pouze brambory, rýže atd., z čehož měl žalobce zaživač potíže. Přátelé si ze žalobce dělali legraci, že znají teroristu a že už zřejmě nikam nepojede vlakem. U žalobce se projevila paranoia, potíže s usínáním, budí se v noci, žalobce nerad chodí do větší společnosti. Žalobci se v důsledku trestního stíhání rozpadl vztah s přítelkyní. Na sestru žalobce byl vyhotoven posudek. Po propuštění na svobodu žalobce četl články, pod kterými v diskuzi psali, ať shnije ve vězení, navrhovali zastřelení žalobce. Žalobce ve vazební věznicí navštěvovala psychologka.
18. Ze svědeckého výsledku Mgr. Ondřeje Štefánika, Ph.D., soud zjistil, že svědek působil jako obhájce žalobce v předmětné trestní věci. Svědek byl žalobci ustanoven zhruba v květnu 2015. Svědek se věnuje trestnímu právu a do vazebních věznic jezdí poměrně často, bezpečnostní opatření, která ale byla uplatňována vůči žalobci, nikdy v životě neviděl. A to

zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce byl obžaloby zproštěn z důvodu, že se od počátku nejednalo o trestný čin, a ve vazbě neměl nikdy být. Žalobce byl při návštěvách obhájce předváděn vždy dvěma příslušníky a vždy spoután, pokud si svědek pamatuje, a to i na nohách, i na rukách, což svědek jako obhájce nezažívá často. Ze začátku vazby byl žalobce při návštěvě umístěn vždy do výslechové cely vybavené plexisklem, a to přes ústní i písemné výhrady obhájce, který namítal, že pokud se má jednat o bezpečnostní opatření vůči jeho osobě, tak ty si nepřeje, protože ze svého klienta, žalobce, žádné obavy neměl. Za těchto podmínek probíhalo i seznámení se spisem, kdy některé spisy nebylo možné přes škvíru pod plexisklem ani protlačit, takže si je žalobce nemohl ani přečíst, čímž podle svědka bylo porušeno fakticky právo na realizaci obhajoby. K upírání veganské stravy odkázal svědek na jeho písemnou komunikaci s vazební věznicí. Uvedl rovněž, že bylo problémem dostat k žalobci do věznice jeho civilní oblečení.

19. Z výslechu svědkyně M. I. matky žalobce, soud zjistil, svědkyně když se dozvěděla o trestním stíhání žalobce, tak plakala, pořád jí volala jedna novinářka, na první návštěvě ve vazební věznici nemohla svědkyně ani mluvit. Svědkyně nemohla spát, žalobce se trápil, když viděl svědkyni, v jakém je stavu. V práci se o trestním stíhání dozvěděli z novin a z televize. Svědkyně si říkala, že žalobce nemohl udělat něco takového. Na svědkyni působilo hodně negativně, když žalobce na návštěvách předváděli v poutech. Žalobce se vlivem trestního stíhání změnil. Okolí, když se dozvědělo o trestním stíhání žalobce, tak bylo spíše podporující s tím, že žalobce je takový, že by ani mouše neublížil. I bývalý učitel žalobce ze školy žalobce podporoval, že by něco takového neudělal. Se svou současnou družkou, matkou syna žalobce, se žalobce seznámil až po skončení trestního stíhání, svědkyně si ovšem nebyla jistá, zda se znali už předtím.
20. Z výslechu svědkyně P. B. sestry žalobce, soud zjistil následující. Nejhorší pro rodinu byl začátek trestního stíhání, kdy neměli dostatek informací a dozvídali se veškeré informace z médií. Policie svědkyni nesdělila, za co je žalobce stíháný. Z návštěv ve vazební věznici byla matka žalobce nešťastná. Postupem začala rodina získávat informace během návštěv přímo od žalobce, psychicky na tom byl žalobce nejhůře zpočátku, následně byly některé návštěvy lepší, některé horší, žalobce se trásl. Před veřejným zasedáním, když žalobce přiváděli do jednací síně, vyklidili celou chodbu. První noc po propuštění z vazby, kterou žalobce strávil v domově svědkyně, stála před domem svědkyně policejní hlídka. Po propuštění rovněž navštívila policejní hlídka svědkyni v práci s tím, že žalobce měl být se svědkyní. To vše bylo svědkyni velmi nepříjemné. Během vazebního pobytu žalobce svědkyně skončila v práci, protože už nechtěli akceptovat její dovolené kvůli návštěvám bratra, kterému dovážela veganské jídlo, hygienu, čtení, oblečení. Svědkyně potvrdila, že žalobce je vegan z etických důvodů. Trvalo zhruba dva měsíce, než byla rodině žalobce udělena výjimka, aby mohli žalobci nosit každých 14 dní veganský balíček o váze 2 kg na vlastní náklady. V den, kdy byl žalobce propuštěn, byla svědkyně zrovna na návštěvě, žalobce jí sdělil, že musí okamžitě odjet pryč, nebo jej bude někdo fotit, na něco se ptát. Zpočátku se žalobce po propuštění hodně stranil, byl uzavřenější, roztěkaný, jako by se pořád něčeho bál. S ohledem na medializaci trestní kauzy musela svědkyně v práci vysvětlovat, jaktože se ocitla na zasedání Ústavního soudu, musela věc vysvětlovat i své dceři. Svědkyně nabídla za žalobce záruku za vazbu, byl na ni zpracován posudek, že je hlavní organizátorka různých anarchistických povstání. S lidmi, se kterými byla spojována, se přitom seznámila právě s ohledem na trestní stíhání. Na základě tohoto lživého posudku nebyla svědkyně shledána vhodnou zárukou. Při jedné z návštěv byla svědkyně obhájcem žalobce požádána o předání dokumentů žalobci k podpisu, což jí nebylo vězeňskou ostrahou umožněno. Když dovezla žalobci veganský balíček a čisté oblečení, zaměstnanec věznice začal veganské tyčinky vyklápat mezi čisté oblečení. Rovněž rozdělával vazby z knížek, k dotazu svědkyně na jeho

počinání jí odpověděl, že se od příště baví za plexisklem. Pokud jde o reakce okolí, na třídním srazu se svědkyně ptali bývalí spolužáci, že je sestra teroristy, že je viděli v televizi. Ačkoliv se jednalo o vtipy, byly svědkyni nepříjemné. Pokud jde o posudek na svědkyni, který zpracoval R. S. svědkyně neuvažovala o trestním oznámení pro pomluvu, když žádala omluvu, kontaktoval ji GIBS s tím, že pokud bude říkat, že pan Š. je lhář, bude na ni podáno trestní oznámení pro pomluvu. Během trestního stíhání se objevila komunita na podporu žalobce nazvaná [REDAKCE] kteří svědkyni kontaktovali a pořádali sbírky, jelikož vazební stíhání žalobce bylo finančně náročné. Svědkyně na jejich blog přispěla článkem, poděkováním. V něm uvedla, že po propuštění byl žalobce plný síly a odhodlání, síla, která v něm byla bezprostředně po osvobození, postupně vyprchala.

21. Soud neprovedl důkazní návrh žalobce spisy ohledně vazebního pobytu žalobce Vazební věznice Praha – Pankrác a Praha – Ruzyně, jelikož na jednání dne 8. 6. 2020 žalobce uvedl, že na těchto důkazech již s ohledem na procesní ekonomii netrvá (na výzvu soudu ohledně zapůjčení předmětných spisů ze dne 6. 1. 2020 vazební věznice nereagovaly) a současně vzal soud tvrzení žalobce ohledně vazebního pobytu za prokázána dosavadními důkazy.
22. Na základě provedeného dokazování má soud prokázán následující skutkový stav: Soud má prokázáný skutkový stav shodně s obsahem řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a rovněž průběh vazby žalobce v souladu s odst. 10 tohoto rozsudku. Soud má dále za prokázáno, že žalobce byl během minimálně prvních dvou měsíců vazby ve Vazební věznici Praha – Pankrác, kam byl přemístěn z vazební věznice Praha – Ruzyně, umíst'ován do výslechových místností vybavených bezpečnostním plexisklem, což omezilo jeho možnost seznámit se s trestním spisem, během návštěv obhájce byl předváděn dvěma příslušníky vězeňské služby, spoután na rukou a na nohou. Obhájce žalobce se domáhal, aby žalobce do těchto místností nebyl umíst'ován, neboť on sám z něj nemá žádné obavy. Pokud jde o uplatňování bezpečnostních opatření vůči žalobci, bylo jeho zástupci sděleno, že žalobce byl v rámci výkonu vazby umístěn po celou dobu na oddělení EC, 2. patro, což je standardní výkon vazby a bylo mu sděleno, že mu byly povoleny aktivity v rámci tohoto oddělení, dle sdělení byla přijata bezpečnostní opatření interní záležitostí vazební věznice. Ohledně sestry žalobce byla zpracována informace, že je hlavní organizátorkou a iniciátorkou protestů anarchistického hnutí [REDAKCE] které je součástí mezinárodní platformy [REDAKCE]. Soud má dále za prokázáno z účastnického výsledku žalobce a svědkyně P. B. že žalobce byl v době trestního stíhání veganem, a to z etických důvodů. Dne 18. 6. 2015 se obhájce žalobce obrátil písemně na Vazební věznici – Praha Pankrác s žádostí o veganskou dietu pro žalobce. Vazební věznici bylo sděleno, že dietní stravu může předepsat pouze lékař. Zpočátku vazby (asi první dva měsíce) žalobce konzumoval pouze přílohy k jídlům. Následně bylo povoleno rodině žalobce zásobovat žalobce veganskými balíčky o hmotnosti 2 kg jednou za 14 dní. Veganská strava nebyla žalobci ze strany vazební věznice poskytnuta. Žalobce se v lednu roku 2019 dostavil na ambulanci psychiatrie s tím, že špatně spí, je neklidný, nevrlý, buší mu srdce, byla mu diagnostikována adaptační porucha, stav žalobce se v únoru 2019 nezlepšil, měl špatné sny a úzkostné stavy, zhoršení pozorovala i partnerka žalobce, byla mu naordinována léčiva [REDAKCE] která následně přestal užívat, protože po nich byl unavený, v červnu 2019 [REDAKCE]. Trestní stíhání bylo široce medializováno, opakovaně byla zveřejňována podoba žalobce jako trestně stíhaného. V internetových vyhledávacích lze odkaz na žalobce nalézt i v současné době ve více jak 11 tisících odkazů. V diskuzích ohledně kauzy žalobce se objevovaly hrubě urážlivé komentáře k osobě žalobce, některé dokonce žádaly fyzickou likvidaci žalobce či trest odnětí svobody na doživotí. V některých komentářích se diskutující stavěli na stranu žalobce a zpochybňovali důvodnost trestního stíhání a postup orgánů činných v trestním řízení. Na podporu žalobce se zformovalo hnutí [REDAKCE], které poskytlo

praktickou podporu sestře žalobce. Trestní stíhání zasáhlo v psychické rovině žalobce tak, že se změnilo jeho chování, žalobce má problémy se spánkem, byla mu diagnostikována adaptační porucha, jeho potíže nevyzimely ani po skončení trestního stíhání. Pokud žalovaná argumentovala článkem žalobce a jeho sestry z 21. 10. 2016, v němž uvedl, že vyšel z trestního stíhání posílen, soud přistoupil na vysvětlení žalobce, který chtěl předmětným článkem vyjádřit poděkování za podporu, do kterého se promítla okamžitá euforie z propuštění z vazebního vězení. Z tohoto článku však nelze usuzovat na celkový obraz psychického stavu žalobce, když současně svědeckými výpověďmi, účastnickým výslechem a lékařskými zprávami byly prokázány psychické potíže žalobce. Pokud jde o zásah do rodinné sféry, v řízení nebylo prokázáno, že by trestním stíháním či vazbou byly narušeny rodinné vazby žalobce, když matka a sestra žalobce jej v průběhu trestního stíhání podporovaly, sestra i materiálně, byly přesvědčeny o jeho nevině, zejména matku žalobce však trestní stíhání zasáhlo v psychické rovině, což žalobce vnímal i jako újmu vlastní. Ohledně dopadů do pověsti a dobrého jména žalobce byl prokázán obecný zásah do blízkého okolí žalobce, ačkoliv se informace vzhledem k medializaci rozšířily a žalobce má bydliště ve [REDAKCE] [REDAKCE] což je malá obec, avšak dle svědeckých výpovědí byly reakce okolí spíše podporující a známí nevěřili, že by se žalobce mohl s ohledem na jeho povahu dopustit mu přičítané trestné činnosti. Žalobce a jeho sestra však museli čelit tomu, že byli terčem vtípů o tom, že žalobce je terorista, což jim nebylo příjemné. Nebylo prokázáno, že by trestní stíhání zasáhlo do profesní sféry žalobce tak zásadním způsobem, že by žalobce nyní nebyl schopen získat kvůli trestnímu stíhání zaměstnání. S ohledem na výkon vazby má soud za prokázáno, že žalobce v důsledku vazebního stíhání přišel o dosavadní zaměstnání. Ohledně dalších dopadů trestního stíhání do profesní sféry žalobce zůstala tvrzení žalobce i po poučení soudu pouze obecná.

23. Dále má soud za prokázáno, že žalobce uplatnil nárok předběžně u žalované podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. dne 25. 5. 2018. Žalovaná ve stanovisku ze dne 21. 11. 2018 uznala nárok žalobce na náhradu škody spočívající v ušlém zisku žalobce ve výši 177.468,- Kč, nárok na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání ve výši 140.000,- Kč (požadovaný ve výši 4 mil. Kč), a nárok za odškodnění nemajetkové újmy za 367 dní vazby ve výši 367.000,- Kč, tj. 1.000,- Kč za jeden den (požadovaný ve výši 734.000,- Kč), celkem bylo žalobci vyplaceno 684.468,- Kč, ve zbytku byla žádost žalobce zamítnuta.
24. Právně soud věc posoudil následovně. Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 8 odst. 2 zákona byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Dle § 9 odst. 1 zákona právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu. Podle ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona právo na náhradu škody nemá ten, kdo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost

anebo že trestný čin byl amnestován. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

25. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. V řízení byla prokázána existence odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 30. 11. 2015. Dále se tedy soud zabýval dalšími podmínkami odpovědnosti státu za škodu, resp. nemajetkovou újmu a to vznikem této újmy a příčinnou souvislostí.
26. V předmětném řízení je prokázáno, že došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce a dalších osob z 29. 4. 2015 a 7. 12. 2015, které mělo za následek vznik nemajetkové újmy žalobce, za níž odpovídá stát. Pokud jde o samotnou výši a způsob zadostiučinění za předmětnou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, soud vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, dle kterého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dovodil, že soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
27. K nároku na odškodnění za nezákonnou vazbu. Pokud jde o nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené vazbou, zaměřil se zdejší soud na zkoumání kritérií vytyčených Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 11.1. 2012, sp.zn. 30Cdo 2357/2010, tedy na **a)** povahu trestní věci, **b)** celkovou délku vazby, **c)** následky v osobní sféře žalobce.
28. Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že žalobce vykonal vazbu v období od 28. 4. 2015 do 27. 9. 2016, celkem 518 dní. Rovněž je nesporné, že za období od 29. 4. 2016 do 27. 9. 2016 (151 dní) byl žalobce odškodněn na základě smíru dosaženého mezi účastníky řízení ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] částkou 226.500,- Kč (1.500,- Kč za jeden den). Nyní se žalobce domáhá zbylého odškodnění za období od 28. 4. 2015 až 28. 4. 2016,

celkem 367 dní, za což již byl žalovanou odškodněn částkou 367.000,- Kč (1.000,- Kč za jeden den vazby). Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu (viz zejm. rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012 či sp.zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012), jež formuluje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje,“ zdůrazňuje tedy zásadu finančního odškodnění nemajetkové újmy (neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv, počínaje negací svobody pohybu a práva na soukromí; konstatování porušení práva se již proto bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění), při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci („Při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím, s tím související porušení práva na rodinný život atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby a za jakých okolností byla šířena.“ – 30 Cdo 2357/2010; „Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.“ – 28 Cdo 2535/2011).

29. Zdejší soud dospěl při zohlednění, že rozpětí zadostiučinění, k němuž dospěl Nejvyšší soud v rozsudku sp.zn. 30Cdo 2357/2010, je orientační povahy, k závěru, že spravedlivým odškodněním nemajetkové újmy vzniklé žalobci výkonem vazby, činí 2.000,- Kč za den, a to stručně řečeno zejména pro velký zásah vazebního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry a rovněž pro celkovou délku vazby, která činila 518 dní a k jejímu ukončení došlo až v důsledku nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2652/16. Ústavní soud přitom v nálezu mj. uvedl, že: „*Obecné soudy v rozhodnutích o vazbě stěžovatele opakovaně zdůrazňují výšku hrozícího trestu, která však sama o sobě déletrvající vazbu odůvodnit nemůže. Jejich odůvodnění jsou převážně kopírováním odůvodnění předchozích rozhodnutí, aniž by dostatečným způsobem reagovala na jednotlivé relevantní argumenty předložené stěžovatelem v žádostech o propuštění a v jeho stížnostech. Ústavní soud tyto opakující se formulace, které nereagují na konkrétní argumenty stěžovatele, nemůže aprobovat. Vazební rozhodnutí v případě stěžovatele spíše nasvědčují tomu, že obecné soudy se nedostatečně zabývaly konkrétními okolnostmi případu a osobou stěžovatele a podstatná pro ně byla pouze skutečnost, že stěžovateli hrozí vysoký trest odnětí svobody. Ze všech dosavadních rozhodnutí o vazbě je to pouze Městský soud v Praze, který se ve svém rozhodnutí z 29. 4. 2016 podrobněji věnuje konkrétní osobě stěžovatele a dospívá k závěru, že jej lze z vazby propustit. Toto rozhodnutí bylo změněno napadáním usnesením vrchního soudu pouze s odkazem na vyšší trestu, která stěžovateli hrozí a vyjádření jednoho z policejních agentů, že v případě hrozby vysokého trestu by stěžovatel uprchl do zahraničí. Vrchní soud se však nijak nevyřadil s konkrétními argumenty*

stěžovatele, respektive městského soudu, že hrozba útěku a skrývání se není reálná, respektive lze ji nabravit instituty předvídanými § 73 trestního řádu. Vrchní soud se nijak nevypořádává s tvrzením stěžovatele, že o svém útěku do zahraničí se nikdy nezmiňoval, že svědectví policisty je pouze tzv. svědectví z doslechu, že stěžovatel nemluví žádnou cizí řečí atd. (viz body 6 a 8 výše). Toto rozhodnutí navíc vrchní soud vydal, na rozdíl od městského soudu, v neveřejném zasedání bez osobní účasti stěžovatele.“ Ústavní soud se přitom zabýval ke stížnosti žalobce výkonem vazby v období od 29. 4. 2016, na základě usnesení Městského soudu v Praze z tohoto dne, zrušeného usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016 (podrobně viz výše odst. 10 tohoto rozsudku). Pokud žalovaná namítá, že intenzita nemajetkové újmy žalobce za vazební stíhání byla vyšší s ohledem na protiústavnost vazby v tomto období, žalovaná přehlíží, že předchozí období nebylo předmětem přezkumu Ústavního soudu, nadto věcné závěry ohledně zdůvodnění útekové vazby lze vztáhnout i na předchozí období, neboť vzetí žalobce do vazby bylo odůvodněno stejnými důvody, a to hrozbou vysokým trestem a vyjádřením jednoho z agentů, že žalobce by případně uprchl do zahraničí. Ústavní soud se dále pozastavil nad skutečností, že žádný z vazebních soudů se nijak nevypořádal s konstantní námitkou stěžovatele vedenou proti jeho trestnímu stíhání, že žádný trestný čin nespáchal a že je obětí policejní provokace.

30. Konkrétní okolnosti odůvodňující překročení orientační hranice 1.500,- Kč za den spatřuje tedy zdejší soud v souhrnu těchto skutečností. Žalobce byl stíhán pro zvlášť závažný zločin teroristického útoku a zvlášť závažný zločin násilí proti úřední osobě, oboje ve stadiu přípravy a ve spolupachatelství, za což mu hrozil trest odnětí svobody 12 a 20 let, propadnutí majetku nebo výjimečný trest (§ 311 odst. 3 trestního zákona), což je trest odnětí svobody na dvacet až třicet let nebo trest odnětí svobody na doživotí. V řízení bylo současně prokázáno, zejména svědeckou výpovědí obhájce žalobce, že minimálně první dva měsíce vazby byla ohledně žalobce uplatňována bezprecedentní bezpečnostní opatření, kdy žalobce byl předváděn spoután na rukou a na nohou, dvěma příslušníky vězeňské služby, při návštěvách a poradách s obhájcem byl umístěn za bezpečnostní plexisklo, což žalobci znemožnilo seznámit se se spisem a navzdory tomu, že se zástupce žalobce domáhal zrušení těchto bezpečnostních opatření, neboť ze svého klienta nepocíťoval žádné obavy. Rovněž bylo prokázáno, že došlo k zásahu do osobní sféry žalobce v tom směru, že mu ve vazební věznici nebyla poskytnuta veganská strava, o stravu žalobce se následně musela postarat rodina. První dva měsíce tak žalobce mohl konzumovat pouze přílohy jako brambory a rýže. Žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2Aps 3/2010, které se týká práva na přístup ke školskému stravování, Nejvyšší soud v něm však obecně shrnul, že: „Evropský soud pro lidská práva vytvořil rozsáhlou a konzistentní judikaturu v otázce toho, co je chráněno čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání se dle této judikatury netýká pouze náboženského přesvědčení, ale i světonázoru, nablížení na svět či přesvědčení jako takového, pokud splňují určité podmínky: je třeba, aby dosahovaly určité míry přesvědčivosti, vážnosti, soudržnosti a důležitosti (blíže viz rozsudek ze dne 6. 11. 2008, věc *Leela Förderkreis e.V. a další proti Německu*, eventuálně rozsudek velkého senátu ze dne 29. 6. 2007, věc *Folgero proti Norsku*). Zásady veganské stravy, které odmítají konzumaci potravin živočišného původu, takovým uceleným přesvědčením jsou... Je také nepochybné, že zásady veganské stravy vyznává co do počtu relevantní skupina osob a že tyto zásady mají i svůj etický rozměr, vycházející z nenásilí vůči tvorům schopným cítit bolest.“ V řízení přitom bylo prokázáno svědeckou výpovědí sestry žalobce, že žalobce byl stoupencem veganské stravy již před zahájením trestního stíhání, požadavek žalobce tedy nebyl účelově zkonstruován.
31. Co se týče rodinných vztahů, má soud v řízení za prokázáno, že rodinné vztahy žalobce vzetím do vazby (ani samotným trestním stíháním) narušeny nebyly. Došlo však k zásahu v tom směru, že žalobce byl nějaký čas ponecháván i v přítomnosti návštěvy rodiny v poutech, což působilo traumaticky zejména na matku žalobce, jejíž trápení vnímal žalobce

jako trápení vlastní. Na sestru žalobce byl zpracován spis s názvem Informace k osobě P [redacted] B [redacted] což žalobce rovněž vnímal úkorně. Nebylo prokázáno, že by se v důsledku vazby či trestního stíhání rozpadl partnerský vztah žalobce či že by žalobce v důsledku vazby nebo trestního stíhání nebyl schopen navazovat vztahy, byl však prokázán zásad do psychické sféry žalobce v tom směru, že žalobce i po skončení trestního stíhání trpí úzkostnými stavy, má potíže se spánkem, byla mu diagnostikována adaptační porucha. Konečně byla výkonem vazby významným způsobem postižena žalobcova čest a dobré jméno, jelikož se o pobytu žalobce ve vazbě lidé v místě jeho bydliště ve [redacted] dozvěděli.

32. Soud má za to, že je potřeba zohlednit při stanovení odškodnění vazby v žalobcem vymezeném období, od počátku vazby do 28. 4. 2016 i časové hledisko, jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, který uzavřel, že Neoprávněná (nezákonná) vazba může totiž působit jinak bezprostředně po jejím uvalení (kdy u zadržené osoby dochází k prvotnímu šoku ze zatčení; jedná se zpravidla o nejintenzivněji pocíťované období, kdy jsou náhle narušeny téměř veškeré složky každodenního života) a jinak při jejím delším plynutí. Trvání vazby jen po několik dnů může působit stejně intenzivně jako vazba trvající několik týdnů. Z tohoto důvodu má Nejvyšší soud za to, že první dny vazby by měly být odškodňovány vyšší částkou než dny případně následující. S ohledem na vše uvedené, a to hrozbu výjimečným trestem, přísnější bezpečnostní opatření uplatňovaná proti žalobci v prvních dvou měsících, s ohledem na obecně presumovanou vyšší intenzitu újmu v počátcích vazby, nedostatečnou stravu žalobce v prvních měsících, má soud za to, že za první dva měsíce by žalobci náleželo i vyšší než požadované odškodnění v částce 2.000,- Kč za jeden den (resp. doplatek 1.000,- Kč za jeden den), a to i za situace, kdy zůstala neprokázána tvrzení žalobce ohledně povolených či zakázaných aktivit žalobce v průběhu vazby, a to výlučně z důvodu nedostatečné komunikace vazebních věznic, které v tomto směru nijak nereagovaly na výzvu soudu ze dne 6. 1. 2020 k předložení spisů ohledně žalobce, a k výzvám žalobce ohledně potvrzení konkrétních podmínek vazby odkázaly pouze obecně na vlastní vnitřní předpisy a to, že žalobce byl umístěn na standardním oddělení. Ze svědeckých výpovědí, zejména výslechu obhájce žalobce však vyplynulo, že ačkoliv je možné, že v rámci vnitřních předpisů vazební věznice se jednalo o podmínky standardní, rozhodně se nejednalo o podmínky, resp. bezpečnostní opatření běžná. Jelikož žalobce byl za období prvního roku vazby již odškodněn žalovanou v částce 367.000,- Kč, soud žalobci přiznal i zbylou požadovanou část odškodnění ve výši 367.000,- Kč (1.000,- Kč za jeden den vazby za období 29. 4. 2015 až 28. 4. 2016), avšak bez zákonných úroků z prodlení. K předmětné výši odškodnění totiž soud dospěl až po provedeném dokazování (zejména svědecká výpověď obhájce žalobce), jehož provedení přesahuje možnosti předběžného projednání nároku u žalované podle § 15 zákona č. 82/1998 Sb., žalovaná se proto nemohla ocitnout v prodlení.
33. K nároku na odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, usnesení o zahájení trestního stíhání, soud zkoumal kritéria pro stanovení formy a výše odškodnění v souladu s výše nastíněnou judikaturou Nejvyššího soudu, a to a) povahu trestní věci, b) délku trestního stíhání, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Co se týče délky trvání zásahu spočívajícího ve vedení trestního stíhání, zásah trval od 29. 4. 2015 do 27. 3. 2018 (pravomocné zproštění obžaloby), tj. cca 2 roky a 11 měsíců, žalobce tak byl dle názoru soudu vystaven negativním následkům trestního stíhání po dobu nikoliv zjevně nepřiměřenou, ale rovněž ani ne zanedbatelnou.
34. Povahou trestní věci se má na mysli zejména závažnost trestného činu, který byl žalobci kladen za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou žalobce (poškozený) trestní řízení vnímá. V daném případě byl žalobce stíhán pro zvláště závažný zločin teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), d) trestního

zákoníku a zvláště závažný zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, oboje ve stadiu přípravy a ve spolupachatelství, za což mu hrozil trest odnětí svobody 12 a 20 let, propadnutí majetku nebo výjimečný trest (§ 311 odst. 3 trestního zákona), což je trest odnětí svobody na dvacet až třicet let nebo trest odnětí svobody na doživotí, který měl spočívat ve skutku, kdy, zjednodušeně řečeno, žalobce měl spolu s dalšími obžalovanými a dvěma agenty policie plánovat teroristický útok na nákladní vlak za použití zápalných lahví. Zároveň s dalšími obžalovanými měl stěžovatel vyrobit tzv. Molotovovy koktejly, které by byly použity proti policistům při obraně squatu Cibulka. Obžalovaní byli, pokud jde o trestný čin terorismu, zproštěni z důvodu, že se nepodařilo vyvrátit obhajobu, že skutek byl vyprovokován ze strany policie. Obecně lze říci, že tato trestná činnost je veřejností vnímána zvláště negativně, žalobce spolu s dalšími osobami byl označován jako člen extremistického hnutí, které mělo připravovat trestnou činnost, v jejímž důsledku měla vzniknout škoda velkého rozsahu, popř. násilnou činnost vůči úřední osobě, závažnost trestného činu teroristického útoku zvyšuje intenzitu nemajetkové újmy žalobce. Trestní stíhání bylo široce medializováno, opakovaně byla zveřejňována podoba žalobce jako trestně stíhaného. Medializace přitom zasáhla konkrétním způsobem do života žalobce, když se o trestním stíhání takto dozvědělo široké okolí žalobce a veřejnost, která s ohledem na skutečnost, že v případě stíhání za přípravu trestného činu teroristického útoku se jednalo o případ, který dosud neměl v České republice obdoby, upírala ke stíhání zvýšenou pozornost. Pokud žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 4280/2011, podle kterého je medializace prostým důsledkem veřejnosti řízení a nelze její dopady přičítat k tíži státu, je nutno tuto skutečnost dle názoru soudu přičíst k okolnostem, které provázely nemajetkovou újmu žalobce. V internetových vyhledávacích lze odkaz na žalobce nalézt i v současné době ve více jak 11 tisících odkazů. V diskuzích ohledně kauzy žalobce se objevovaly hrubě urážlivé komentáře k osobě žalobce, některé dokonce žádaly fyzickou likvidaci žalobce či trest odnětí svobody na doživotí. V některých komentářích se diskutující stavěli na stranu žalobce a zpochybňovali důvodnost trestního stíhání a postup orgánů činných v trestním řízení. Na podporu žalobce se zformovalo hnutí [REDAKCE] které poskytlo praktickou podporu sestře žalobce.

35. Pokud jde o dopady do osobnostní sféry žalobce, trestní stíhání zasáhlo v psychické rovině žalobce tak, že se změnilo jeho chování, žalobce má problémy se spánkem, byla mu diagnostikována adaptační porucha, jeho potíže nevymizely ani po skončení trestního stíhání. Pokud žalovaná argumentovala článkem žalobce a jeho sestry z 21. 10. 2016, v němž uvedl, že vyšel z trestního stíhání posílen, soud přistoupil na vysvětlení žalobce, který chtěl předmětným článkem vyjádřit poděkování za podporu, do kterého se promítla okamžitá euforie z propuštění z vazebního vězení. Z tohoto článku však nelze usuzovat na celkový obraz psychického stavu žalobce, když současně svědeckými výpověďmi, účastnickým výslechem a lékařskými zprávami byly prokázány psychické potíže žalobce. Pokud jde o zásah do rodinné sféry, v řízení nebylo prokázáno, že by trestním stíháním či vazbou byly narušeny rodinné vazby žalobce, když matka a sestra žalobce jej v průběhu trestního stíhání podporovaly, sestra i materiálně, byly přesvědčeny o jeho nevinně, zejména matku žalobce však trestní stíhání zasáhlo v psychické rovině, což žalobce vnímal i jako újmu vlastní. Ohledně dopadů do pověsti a dobrého jména žalobce byl prokázán obecný zásah do blízkého okolí žalobce, ačkoliv se informace vzhledem k medializaci rozšířily a žalobce má bydliště ve [REDAKCE] což je malá obec, avšak dle svědeckých výpovědí byly reakce okolí spíše podporující a známí nevěřili, že by se žalobce mohl s ohledem na jeho povahu dopustit mu přičítané trestné činnosti. Žalobce a jeho sestra však museli čelit tomu, že byli terčem vtipů o tom, že žalobce je terorista, což jim nebylo příjemné. Nebylo prokázáno, že by trestní stíhání zasáhlo do profesní sféry žalobce tak zásadním způsobem, že by žalobce nyní nebyl schopen získat kvůli trestnímu stíhání zaměstnání. S ohledem na výkon vazby má soud za prokázáno,

že žalobce v důsledku vazebního stíhání přišel o dosavadní zaměstnání. Ohledně dalších dopadů trestního stíhání do profesní sféry žalobce zůstala tvrzení žalobce i po poučení soudu pouze obecná.

36. Soud v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017) provedl srovnání s jinými obdobnými případy odškodnění. v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] se domáhal jiný žalobce jakožto poškozený odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání z trestného činu obecné ohrožení podle § 272 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, kdy mu hrozil trest 12 až 20 let, či výjimečný trest. Trestní stíhání trvalo 2 roky a 6 měsíců. Byl stíhán žalobce vazebně. Za vazbu mu bylo poskytnuto také odškodnění. Poškozený prokázal zásah do pracovní, profesní sféry žalobce, kdy zaměstnavatelé ztratili z důvodu trestního stíhání o žalobce zájem. Pracovní poměr byl skončen dohodou. Poškozenému se nedařilo najít jiné zaměstnání a byl veden v evidenci uchazečů. Rovněž byl prokázán zásah do rodinného života, kdy byla prokázána nedůvěra ze strany rodinných příslušníků a rovněž psychické následky v té rovině, že žalobce nesl těžce trestní stíhání. Žalobce ve srovnávaném případě byl trestně bezúhonný, došlo rovněž k medializaci případu. Žalobce trpěl strachem o rodinu a ztrátu přátel a o trestním stíhání se hovořilo ve školském zařízení, které navštěvovalo dítě žalobce. V tom daném srovnávaném případě byl žalobce odškodněn částkou 100.000,- Kč.
37. Na podkladě popsaných okolností je zcela přiměřeným odškodněním žalobce peněžité plnění ve výši 250.000,- Kč, když oproti prvnímu srovnávanému případu trvalo trestní stíhání žalobce sice srovnatelnou dobu, žalobci však hrozil výjimečný trest, tj. trest odnětí svobody na dvacet až třicet let nebo doživotí, to dle názoru soudu intenzitu nemajetkové újmy žalobce zásadně zvyšuje. Oba žalobci byli stíhání vazebně. Žalobce prokázal zásah do psychického stavu žalobce, byl rovněž prokázán zásah do dobré pověsti žalobce, intenzita nemajetkové újmy žalobce byla dle názoru soudu zvýšena i tím, že se žalobce trápil dopadem trestního stíhání do života matky a sestry žalobce. Nejzásadnějším hlediskem pro zvýšení nemajetkové újmy oproti srovnávanému případu je povaha trestní věci, pro kterou byl žalobce stíhán, kdy se jednalo o trestní stíhání v případě přípravy teroristického útoku svou povahou bezprecedentní, proto i veřejnost a média k tomuto stíhání upírala zvýšenou pozornost. Soud proto dospěl k závěru, že je namíste nároku žalobce na odškodnění ve výši 250.000,- Kč vyhovět, proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku. Soud přitom rozhodl o 15 denní lhůtě k plnění v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu. Ve zbylém rozsahu byla žaloba zamítnuta, a to včetně zákonných úroků z prodlení z přiznané částky, když soud dospěl k závěru o důvodnosti navýšení finančního odškodnění až po provedeném dokazování, které přesahuje rámec možností předběžného projednání nároku žalovanou podle § 15 zákona č. 82/1998 Sb., proto se žalovaná nemohla ocitnout v prodlení.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobce byl ve věci zcela úspěšný, a to v obou uplatňovaných nárocích, s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10.2. 2015. Soud přitom rozhodl o 15 denní lhůtě k plnění v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.
39. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč a dále odměna advokáta za následující úkony právní služby spočívajících v přípravě a převzetí zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby dne 5. 2. 2020, účast na jednání dne 6. 1. 2020 a dne 8. 6. 2020 podle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 5.100,- Kč za jeden úkon z tarifní hodnoty 2 x 50.000,- Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky (byly uplatněny dva nároky

na náhradu nemajetkové újmy), 5 x paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit vyhlášky, celkem 1.500,- Kč. Dále byla přiznána náhrada 21 % DPH ve výši 5.670,- Kč, jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, jak vyplynulo z výpisu z registru k DPH. Celkem tedy soud přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení 36.670,- Kč.

P o u č e n í:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co je jí uloženo tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon soudního rozhodnutí nebo exekuci.

Praha 10. červen 2020

Mgr. Marcela Zbořilová v. r.
soudkyně